

Verborgen eenzaamheid

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Ineke van Elk en Esther Engelen

Correctie: Hermen Overweg
Fotografie: Fanny Truijens
Voorwoord: mr. K.M. (Marleen) Huizingh

isbn: 978-90-484-2318-7
nur: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

*Ineke van Elk
Esther Engelen*

Verborgen eenzaamheid

*Met speciale dank aan Hermen, Fanny en Marleen voor hun
bijdrage aan ons boek*

Opgedragen aan al onze eenzame medemensen

De verhalen in deze bundel zijn op waarheid gebaseerd, namen zijn gefingeerd.

Inhoudsopgave

Voorwoord	9
Smoezelig	11
Hazelaarstraat	12
HIV	14
Journaliste	15
Moeder	17
Nuchter	18
Italiaan	21
De dame van de indicatiestelling	23
Violen	26
Boos	27
De boerderij	30
De overval	32
Hoogbegaafd	35
Medische misser	37
Ouders	40
Rouw	42
Schoonmoeder	43
Theater	46
Winter	48

Voorwoord

Hoe ziet 'leven' eruit? We hebben daar allemaal beelden bij die worden ingevuld door onze eigen leefsituatie of de leefsituatie van mensen die dicht bij ons staan. Misschien bent u hard aan het werk of veel thuis met uw kinderen. Misschien geniet u met uw partner van een wat rustiger bestaan. Hopelijk bent u gezond van lijf, leden en geest.

Ineke en Esther, de schrijfsters van dit boek, komen mensen tegen, vanwege hun werk in de zorg, die ook leven. Vlak naast ons als buurman of vrouw in de straat, de tante van een vriendin of misschien weten we eigenlijk niet zo goed wie ze zijn, hoe ze heten... hoe ze leven.

Ineke en Esther delen een aantal van hun indrukken met u. Ze laten u zien dat 'leven' heel eenzaam kan zijn en het werken in de zorg kan leiden tot een innerlijke strijd. Mensen willen helpen en tegelijkertijd, bijv. door tijdgebrek, maar zo weinig kunnen betekenen.

Dit boek is geen onderzoeksrapport vol met getallen en statistieken over de (thuis)zorg. Dit is een optekening vanuit de praktijk, de 'echte' wereld zo u wilt.

En het zou maar zo kunnen dat zo'n indruk van de realiteit van de (thuis)zorg vele malen meer spreekt dan alle rapporten bij elkaar!

*mr. K.M. (Marleen) Huizingh
wethouder gemeente Doesburg*

Smoezelig

Met wankel tred stapt hij de kamer binnen en een mufte lucht vervult direct de ruimte.

Vlekken op zijn broek, waarvan ik kan raden dat het urine is.

Hij geeft me een hand en de benodigde formulieren. Mijn hand plakt en ik zeg hem dat hij gerust kan gaan zitten in de stoel.

Moeizaam stroopt hij zijn veel te strakke mouw over zijn arm.

Eerst een dikke strakke trui en daaronder een vaal blauw overhemd, de manchetten zwart van het vuil.

Hij woont alleen vertelt hij, zijn vrouw is dood. Ik vul de formulieren in en ondertussen praat hij verder.

Zijn bevende hand raakt ondertussen de mijne, hij zegt me dat ik gerust mijn tijd kan nemen, want thuis zit hij immers toch maar alleen.

Ik knik hem vriendelijk toe. Bezoek krijgt hij zelden vervolgt hij dan zijn verhaal, terwijl ik ondertussen de buisjes met bloed sorteert.

Driemaandelijks bloed prikken is voor hem een uitje, gezellig een beetje praten in de wachtkamer.

Zijn gesprek gaat verder in een soort monoloog en hij staat op en geeft me een hand. Hij bedankt me hartelijk voor het fijne gesprek en dat ik hem pijnloos heb geprikt. Hij loopt terug naar de wachtruimte, ik wens hem een fijne dag.

Wat duurt het toch weer lang hoor ik een wachtende zeggen, de man met de urinevlekken in zijn broek knikt iedereen vriendelijk toe en steekt zijn hand op. Hij loopt naar buiten, op weg naar de eenzaamheid.